

FOAIA DIECEZANĂ

Organ al Epărhiei gr. or. rom. a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:
Pentru Austro-Ungaria pe an 10 coroane
" " " " " " pe 1/2 de an 5 cor.
" " " " " " România și străinătate pe an 14 fr.
" " " " " " " " " " " " pe 1/2 an 7 "

Prețul inserțiunilor:
Pentru publicațiuni ocoase, concurse, edicte
etc. publicate de 3 ofi, dacă conțin până la
150 de cuvinte 6 corr. până la 200 de cuvinte
8 cor., de aci în sus 10 coroane

Correspondențele să adresează redacțiunii
„FOAIA DIECEZANĂ”
iar banii de prenumerațiune și inserțiunile la
ADMINISTRAȚIUNEA
Librăriei și Tipografeiei diec. în Caransebeș

LA ROSALII

Pogorindu-se Mântuitorul la neamul omenească, nu s'a rușinat om a se face ca să facă pe om Dumnezeu. Și cuvântul lui Dumnezeu trup s'a făcut și sălășluindu-se întru noi, a învins moartea și a adus la lumină învierea prin Evanghelie, și în ziua cincizecimii vestit-a prin gura apostolului, ceea ce graiurile prorocilor de mult amuțite vestiseră: *Pocăiți-vă și vă întoarceți, ca să se ierte păcatele voastre*, ascultând hotărîrea Domnului: *Căroră veți ierta păcatele, ierta-se vor lor*. Căci Preabunul Dumnezeu, precum la rânduiala firii n'a purtat grijă numai să fim în viața aceasta sănătoși, ci a purtat grijă și ca să dobândim sănătatea, când trupește ne vom bolnăvi: cu scaldături și cu feluri de doftorii; — într'acest chip și la rânduiala darului, n'a purtat grijă numai ca să ne naștem a doua oară duhovnicește, sănătoși prin sfântul botez, ci a purtat grijă și ca să dobândim sănătatea cea duhovnicească, când sufletește ne vom bolnăvi: cu o *bae* curățitoare și doftorie minunată; cu o *bae*, întru care câte suflete se scaldă, ios îndată ușurate de greutatea păcatului ce au asupra; cu o *bae*, întru care se spală și se pierd toate înținăciunile greșalelor; cu o doftorie atât de lucrătoare, încât îndată strică fie ce otravă a păcatului și pierde fio ce neputință nevăzută; cu o doftorie atât de minunată, încât prefa e într'un prea frumos chip de inger pe păcătos, de unde mai înainte eră închipuit pentru păcat; cu o doftorie, care schimbă din osândit în slobod, din trupesc în duhovnicesc. Și această *bae*, și această doftorie se cuprinde în cuvintele apostolului: *Pocăiți-vă și vă întoarceți, ca să se ierte păcatele voastre*.

Dar o nenorocire! Curățitoarea aceasta *bae* și minunata aceasta doftorie, s'a făcut astăzi la creștini un lucru prea puțin folositor, căci prea

mulți dintrânșii socotind că se curățesc într'această *bae*, nici măcar să se spele n'au ajuns.

Deci, o fraților, știind că pocăința este o întoarcere dela cea afară de fire la cea după fire, care se face cu osteneală și cu novoință, să lăsăm păcatul, care este afară de fire și să ne întoarcem la fapta cea bună, care este cea după fire. Și să urim răutatea și să iubim binele și poruncile Domnului, cum ne sfătuește pe fiecare Duhul cel Prea Sfânt, carele astăzi s'a pogorit în limbi de foc peste apostoli: *Întoarce-te către Domnul și părăsește păcatele, întoarce-te către cel Înalt și te întoarce dela nedreptate și foarte urăște lucrarea cea rea*. Să alergăm la curățitoarea *bae*, ce ni s'a descoperit astăzi, în ziua praznicului celui după praznic, că însuș Tatăl cereșe ne poruncește: *Spalați-vă și vă curățiți, lăpădați vicleșugurile din sufletele voastre*. Iar câți aveți bube gânditoare în suflet și ranele voastre au putrezit de către fața nelegiuirilor voastre, alergați la această minunată doftorie, ca să vă vindecați. Că dela începutul și până la plinirea Evangheliei s'a pus temelie a mântuirii pocăința:

Tatăl, cel ce a trimis pe Mergătorul înainte Ioan, ca să boteze, a propoveduit prin gura aceluia, către păcătoși, zicând: *Pocăiți-vă*.

Fru, când s'a arătat în lume, acest cuvânt a pus ca începătură și temelie a propoveduirii sale: *Pocăiți-vă*.

Duhul cel Sfânt, când s'a pogorit în chip de limbi de foc, acelaș cuvânt a grăit prin apostolul Petru: *Pocăiți-vă*.

Trei sunt cei ce mărturisesc și mărturia acestor trei adevărată este.

Deci, pocăindu-ne, *veniți popoară să ne închinăm Dumnezeirii celei în trei ipostasuri*.

Ceteșul.

Experiențe pedagogice.

— (Continuare) —

Eu însă am scos din rădăcină această buruiiană veninoasă; copilul D-Tale s'a căit amar că n'a ascultat și s'a rugat de ertare, eu l'am ertat, văzând po căința lui, aștept acum însă dela D-Ta să te porți cu dânsul astfel, ca să-l dedai la ascultare, la supunere, căci prin aceasta nu numai îmi ușurezi munca mea, dar lucrul și în interesul D-Tale, crescându-ți un copil bun.

— Ce crezi D-Ta, am eu drept ce ți-am spus ori nu?

— Îți mulțămesc Dle învățător! D-Ta ai toate dreptatea, eu am scăpat din gură o vorbă nesocotită și am vrut intradins să mi stric copilul.

Mă rog de ertare, că văd, că D-Ta lucrul pentru copiii noștri mai mult decât noi părinții, cari multe le facem fără a cugeta la urmări. Am dat mâna cu el, și ne-am despărțit. Măne-zi îmi trimite omul meu pocolon, un caș mare și o butelie de vinars vechiu.

IX.

Odată aveam în școală două fete în clasa a VI-a, cari nu se puteau suferi una pe alta și trăiau așa zi-când ca cănele cu pisica deși erau rudenie d'aproape. De fiece să pârau una pe alta. Când una nu-și lucra tema bine, când nu știa lecțiunea, când făcea ceva rău, cealaltă abia apucă și-i părea bine că a observat ceva la ea ca să aibă motiv de pără. Cealaltă iarăși săltă de bucurie când ajungea rivala ei să capete do-jană ori chiar pedeapsă.

— Că mă rog Aurelia a zis, că scrisoarea mea e plină de sminte.

— Că mă rog și Ana a zis, că Legendarul meu nu-i ca al ei, că tablele is verzi, unguștești.

— Că Aurelia m'a batjocorit zicând, că ea are chică mai frumoasă, iar a mea e ca coada chițoranului (cloțanului).

— Că Ana iarăși m'a batjocorit zicând, că în-zădar am eu chică mai frumoasă, că n'am flori frumoase ca ea, ca să pun în chică și tot fi ea mai frumoasă etc. etc.

Lucruri copilărești, nimicuri.

Dar eu nu rămân nepăsător nici pentru astfel de lucruri mici la aparință, căci voesc ca între școlarii mei să domnească iubirea, dar nu invidia, pizma, ura.

Nu suferiam în școală în decursul prelegerii să fi conturbat de nimic. Veneam la prelegeri totdeauna cu câteva minute mai de timpuriu și aplanam neînțelegerile ce se iviseră în absența mea, totdeauna înainte de începerea lecțiilor.

De câtva timp însă observasem la aceste două fete o agitațiune internă colosală, ele erau gata la orice moment pentru lucruri de nimic să se ia chiar la bătaie.

Și multe viții și capriții de ale școlarii le stârpiam, îndată ce să iveau, ca să nu prindă rădăcini, și ca să nu molipsească și pe alții și astfel ajunsesem să am copii pașnici, aproape buni.

Ura între aceste două fete eră deci ceva bătător la ochi, și îmi vinea nu știu cum ca un ce neobișnuit. Cercetez cauza și aflui, că de aceea eră între aceste două fete o ură neîmpăcată, fiindcă și părinții lor trăiau așa, că se încurcaseră într'un proces de moștenire ce ținuse aproape trei ani și nici acum nu să sfârșise.

Fetele auziau acasă dela părinții lor tot vorbe rele, tot batjocuri la adresa partidei contrare și astfel și ele își arătau dușmănia pe față, nu să lasau mai pe jos decât părinții lor.

Eu vorbesc fetițelor și tuturor școlarii astfel: Dragii mei! Aici în școală toți sunteți frați și surori, și eu fiind părintele sufleteș al vostru nu-mi place să vă văd trăind în dușmănie unii cu alții. Înaintea mea sunteți toți egali, și mai mult nu sufer ca să vă batjocoriți unii pe alții. Fetele și copii sunt toți frumoși dacă sunt împodobiți cu purtări bune, cu fapte bune. Din contră sunt răi, nesuferiți, urâți chiar atunci când să batjocoresc unii pe alții, când trăesc în certe și neînțelegeri, când sunt invidioși și umblă să facă numai rău unii altora. Răința și invidia sunt niște buruieni veninoase, cari dacă să încuibă în inima cu deosebire a copiilor le înveninează tot sufletul, pricinindu-le chiar moarte sufletească.

Vă feriți copii de invidie, de dușmănie, și să nu mai văd nici să nu mai aud între voi astfel de vorbe urâte, izvorite din inimi rele. Căci numai o inimă rea, păcătoasă poate nascoci contra cuiva minciuni și lucruri de cari să rușinează oamenii de omenie ale grăi.

De un timp incoaci am observat între aceste două fete o ură neîmpăcată, o dușmănie de să te ferească Dumnezeu. Și ele cred poate că-mi fac mie plăcere, atunci când să pârase una pe alta. Nu! ele prin purtarea lor nu numai că nu-mi fac bucurie, ci din contră mă supără până în adâncul inimei mele, pricinindu-mi numai durere și întristare. Și vă spun fetelor, că m'aș bucura mult, când aș vedea, că voi trăiți bine, vă iubiți ca două surori bune, vă lucrați temele la olaltă, umblați una la casa alteia, vă faceți chiar cămeși asemenea, vă cumpărați mărami una ca alta, vă periați la fel, oă imprumutați una alteia flori ca să vă puneți în chică, și trăiți astfel, ca să-mi faceți bucurie atât mie, cât și părinților voștri.

— Că mă rog eu nu merg la Aurelia, că lu tata i ciudă pe tata lu Ana.

— De ce oare să-i fie ciudă?

— Fiindcă s'au băgat în proțes.

— Dar tu Ano de ce nu mergi la casa Aureliei?

— Că și pe mine nu mă lasă mama.

— Așa! apoi dacă părinții voștri trăesc în dușmănie unii cu alții, frumos e ca și voi să trăiți ca ei?

— Nu e frumos.

— Vedeți bine, că nu e frumos, purtarea voastră dușmănoasă una față de cealaltă pre mine mă supără și dacă voi ați trăi bine și ați merge unele la altele, știu că și părinții voștri s'ar împăca, căci prin proțesul lor amândoi au pierdut mult, îngrășind pe alt cineva. Știți voi pe cine?

— Pe advocați.

Așa e! Știți voi povestea celor două pisici cu cașul? Așa pățesc și părinții voștri și voi ca școlărițe bune să spuneți părinților voștri această poveste, să se lase de proțes, să se împăce ei între ei, bine știind că e mai bună o pace strâmbă decât o judecată dreaptă, spuneți-le că și Dumnezeu iubește pe făcătorii de pace numindu-i fii săi, și porunca a 8-a ne poruncește să nu purtăm proțese nedrepte. Dar asta o puteți face numai dacă voi două trăiți bine la olaltă, umblați în casă una la alta, și vă purtați ca două surori bune. Aceasta aștept dela voi ca dela două fete mari și cuminti din clasa a VI-a. Aceasta mi-ar face într'adevăr bucurie, iar nu pările și cletăiturile de până aci.

La câteva zile după cele petrecute, observ cu bucurie, că vorbele mele au avut efect, fetele mele sau îndreptat, dușmănia dintre ele a dispărut, luânduși loc iubirea sinceră și nefățărâtă.

În cea mai apropiată Duminecă le și văd periate la fel, de una și aceeași mână și florile pusă în chică asemenea. La biserică merg amândouă ținându-se de mână.

Cercetez și aflu, că ele se împăcaseră și mergeau și în casă una la alta. Mă bucur și le dau a înțelege, că bucuria mea va fi deplină dacă și părinții lor ar trăi așa bine la olaltă.

Că ce va fi fost la mijloc, nu știu; presupun, că fetele iubindu-se mult și umblând în casă unele la altele, părinții lor văzindu-le astfel, s'au imblânzit și ei și s'au lăsat de proțes, că chiar eu le-am făcut împăcăciunea, nu mult după împăcarea fetițelor.

E lucru de altcum cunoscut, că copiii imitează vorbele și faptele părinților lor, și învățătorul în atari cazuri are mult de lucru, dar prin o procedere umană, prin sfaturi și vorbe potrivite, prin răbdare și stăruință de fer, toate le învingem, și copiii pot deveni chiar educătorii părinților lor, că în cazul de față.

X.

Altă dată aveam în școală un copil foarte năstănic, foarte afectuos. De să atingeă cineva de el, de-i vorbea în ton ceva mai aspru, el să aprindea ca un tigru, ochii i-se făceau ca la un monstru, încât îți eră groază de el, lovea în dreapta și în stânga, injură și eră o plagă a școlii mele.

Și un atare copil, chiar numai unul singur să ai în școală, e destul ca să-ți conturbe prelegerile cele mai serioase; și când cercetezi cauza afli, că nu e nimic, dar e făcut el așa ca să isbucnească răința din el, ca un foc de paie, la cea mai mică scântee.

Îl admoniez întâiu cu vorbe blânde, îi arăt ce rău face când conturbă lecțiile pentru nimic și-mi răpește și mie timpul cercetând și când e la adică nu e nimic din toată gălceava.

Îi spun că față lui când devine furios e ca a unui sălbatic din fundul Africei; îi pun înaintea în acel moment chiar o oglindă ca să-și vadă trăsurile feței și ale ochilor, îi spun că ce podoabă frumoasă e la un copil modestia, afabilitatea, cât de bine îi șede unui copil deschis prietinos și plăcut în societate. diimpotrivă cât e de nesuferit și uricios un copil de pânura dânsului, și câte nu-i spun, dar toate înzădar.

Pre el îl supără societatea semenilor săi, de și-l pusesem întradins între doi copii de un temperament flegmatic, blânzi ca doi miei.

Ca să nu-mi conturbe totdeauna prelegerile, după ce toate admonierile și sfaturile mele fură zădărnice, mă văd silit al pune în banca de „esil“ ca să nu se atingă nimenea de el, și spun școlarilor, ca nimenea să nu-și facă de lucru cu el, să-l lase în pace, căci pe el îl supără societatea lor, în loc să-i facă bucurie; el e un copil nefericit care dacă, nu să va îndreptă și nu să va lăsa de urăvul său ce-l rău, nu va putea trăi cu nimenea nici când e mare, și va fi silit să trăiască în pădure cu lupii și cu urșii, dar nu cu oamenii.

Odată merg la școală și-l aflu între copii iarăși aprins, furios, ca un tigru, gata de a lovi pe adversarul său.

— Ce s'a întâmplat iarăș?

-- Mă rog Aurel a zis, că Istoria Patriei a mea nu-i de nici o treabă, nu-i bună de nimic.

Ei! și apoi pentru aceia te superi tu așa de tare?

Da! el să nu batjocorească, că cartea mea e ca și a lui.

— Ce zici tu Aurel?

-- Mă rog, eu n'am zis, că Istoria Patriei a lui nu-i de nici o treabă, dar am zis, că la pagini nu să lovesc titlurile din cartea lui cu cele din a mea, apoi chipurile Mariei Terezei și Elenei Zrinyi le-a rumenit cu roșu, iar în ochii lui Coșuth a omorât două capete de muște.

— Ști tu bine Aurel, că e așa?

— Știu.

— Ai putea să-mi dovedești ceace ai zis?

Aurel ia cartea și imi arată.

Istoria Patriei a lui Aurel eră adică-te altă ediție, ediție nouă și fiind tipărită și cu litere ceva mai mărișoare și amplificată chiar, să înțelege că unele titule erau la alte pagini și nu se loveau. Apoi în cartea copilului meu furios mai eră greșala aceia, că compactorul legase în carte o coală de două ori.

Și imi mai spune Aurel că cică ar fi zis Todorel, că așa îl chemă pe copilul cu pricina, că de aceia a sulemenit chipurile femești, fiindcă la femei le șede bine a fi rumenite, iar în ochii lui Coșuth de aceia a omorât două capete de muște, pentrucă a fost sătos de sânge, a făcut revoluție.

(Va urma).

Biserica catedrală ortodoxă română din Sibiu

(Urmare).

Decretarea edificării catedralei

Intelectorul fondului catedralei și urzitorul ideii ridicării ei, Arhiepiscopul și Metropolitul Andreiu Baron de Șaguna, nu se putea gândi la realizarea dorinții sale, la zidirea bisericii catedrale, pentru că fondul nu era destul de mare pentru a putea face față cheltuielilor reclamate de o așa zidire monumentală, cum își închipuia Șaguna catedrala ortodoxă română din Sibiu.

Urmașul său în scaunul arhiepiscopesc, fericitul în Domnul arhiepiscop și metropolit Miron Romanul, sub a cărui conducere de 24 de ani a arhidiecezei gr. ort. române din Transilvania fondul catedralei crescuse la sumă *mai bine de întreită*, era de cea mai firmă convingere, că nici suma aceasta nu e suficientă pentru a se putea ridica din ea o catedrală care să fie aceea ce toți doreau să fie o operă monumentală de artă, și ca zidire și ca ornamentare și întocmire internă. Consultări însă a avut cu sfetuii cari îi stăteau mai aproape pentru aflarea *locului* potrivit, pe care să fie ridicată biserica catedrală.

După trecerea la cele eterne a Arhiepiscopului și Metropolitului Miron Romanul, conducerea arhidiecezei o primește Înaltpreasfințitul Domn Ioan Mețianu.

În una din ședințele sinodului din acest an se decide ca să se publice concurs pentru facerea unui plan după care să fie zidită catedrala din Sibiu.

În sesiunea sinodală a anului următor 1900, **sinodul decretează cu mare însuflețire în ședința din 22 Aprilie v. 1900 înființarea catedralei**, după planul ales de consistor și modificarea de experți și pe locul din cetate, strada Măcelarilor, care va deveni gol după dărâmarea caselor cari formează proprietatea consistorului. Sinodul anului 1901 *cu vol unanim a încuviințat planul și preliminarul prezentat din partea consistorului cu privire la ridicarea bisericii catedrale*, dar a dispus să se mai facă plan și preliminar și pentru unele întormiri necesare interne, cum e: *încălzirea centrală* pe sama bisericii, și apoi să se facă plan și pentru turnuri, căci planul original, acceptat din partea consistorului, contemplanse catedrala fără turnuri. În urmă a dat consistorului autorizație, să ia toate măsurile cavenite, pentruca *să se poată proceda fără amânare la executarea zidirii bisericii catedrale din Sibiu*.

Chestia a mai fost discutată și în sinodul anului următor, 1902, când a fost finalizată.

Demolarea vechei biserici

Au fost dărâmate 5 case din strada Măcelarilor și trei case din strada Bruckenthal și astfel s'a câștigat locul pe sama bisericii catedrale între stradele acestea două, cu intrare din ambele strade și cu un teren destul de mare, pentru a putea fi noua biserică încunjurată și de un parc frumos.

Mai la urmă a fost demolată biserica cea veche ortodoxă română din cetate, rămasă moștenire dela Grecii de odinioară din Sibiu, cari s'au prăpădit toți, și aflătoare în fundul curții cu numărul 39. Ultima liturgie s'a săvârșit în această bisericuță, care a fost martoră la multe evenimente însemnate din istoria mai recentă a bisericii noastre, în 13 Iulie n. 1902, cu o solemnitate deosebită, dându-se prilej credincioșilor să aziste la un act de rară elevațiune sufletească.

Momentul însemnat din decursul acestui ultim serviciu divin oficiat în vechea biserică din cetatea Sibiiului, a fost însă predica rostită din partea asesorului consistorial Dr. Miron E. Cristea.

Predicătorul între altele a schițat năcazurile și primejdiile prin cari turma cuvântătoare a bisericii ortodoxe române a trecut și a avut să le îndure mai ales după desbinarea confesională, arătând cum încet pe încet a început de nou să licărească schinteia speranței într'un viitor mai bun, și cum schinteia aceasta, alimentată de credința poporului, de munca arhierilor, mai ales a nemuritorului Șaguna, și de scutul ce l-a dat totdeauna poporului român și bisericii sale divina prevedință, a devenit făclie luminoasă, în urmă soare strălucitor, la razele căruia astăzi credincioșii bisericii ortodoxe române se simt atât de tari, încât nici porțile iadului nu-i vor mai putea desbină și deslipi dela sinul bisericii lor.

Constată apoi predicatorul, că deși mică și modestă, ascunsă în fundul unei curți, a fost bisericuța aceasta, ea totuși a servit marelui Șaguna drept catedrală episcopoească și metropolitană, prin urmare toată lespede de piatră pe care a călcat el, scaunul simplu de lemn în care a șezut el, altarul modest la care el a servit Domnului timp de peste un pătrar de secol, au primit însemnătate deosebită, nu numai pentru parohienii săi, ci pentru toți credincioșii bisericii ortodoxe române din această patrie, cari cu sentimente de recunoștință se gândesc totdeauna la acest mare arhieriu și regenerator al bisericii noastre!...

Așa și-au luat credincioșii din Sibiu-cetate rămas bun dela bisericuța lor cea veche, a cărei demolare s'a început apoi în ziua următoare.

Punerea pietrii fundamentale

Așezarea *pietrii fundamentale*, a avut loc în ziua de 5/18 August 1902, ziua nașterii Măestății Sale Monarhului nostru.

S'a oficiat întâi sfânta liturgie prin Arhiepiscopul și Metropolitul Ioan Mețianu, cu asistență număroasă, în biserica din suburbiul Iosefin. La orele 10 Metropolitul a sosit apoi la fața locului adus dela reședință în procesiune sub baldahin. La locul unde avea să vină altarul s'a făcut sfințirea apei, în cursul cărui act s'a așezat apoi *actul comemorativ* în piatra fundamentală, iar aceasta a fost scoborită în groapă și așezată în fundament, *sub altar*. După terminarea ceremonialului Metropolitul a stropit publicul asistent, imens de mare, cu apă sfințită și s'a întors la reședință, iarăș cu procesiune, sub baldahin.

Actul comemorativ îngropat în fundamentul catedralei a fost scris pe pergament și provăzut cu număratoase subscrieri, în frunte a Metropolitului, iar cuprinsul său a fost comunicat publicului asistent la actul punerii pietrii fundamentale în firul vorbirii, pe care a rostit-o Arhiepiscopul și Metropolitul Ioan Mețianu în cursul sfințirii apei.

Când piatra fundamentală a fost așezată la locul ei, Metropolitul Mețianu a lovit-o de trei ori cu ciocanul rostind următoarea maximă: „Întemeieze-se biserica aceasta întru mărirea marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Isus Hristos“. Au urmat apoi ceilalți membri ai înaltului cler, și asesorii consistoriali, fiecare rostind câte o maximă potrivită.

Notițe tipiconale

pentru praznicul Pogoririi Duhului Sfânt, care în acest an cade pe ziua de 21 Maiu, când este și sărbătoarea sfinților împărați Constantin și Elena.

— Continuare —

Tipicul special pentru acest caz este următorul:

Sâmbătă seara: Vecernia (Vesperina) mare.

Binecuvântând preotul, zicem: *Împărate ceresc* (Penticost. de Sibiu 1859. foaia 135 în dos), și celelalte, și psalmul de seara. La *Doamne strigat-am*, cântăm ale Penticostarului, glas 1: *Praznicul a cincizeci de zile praznuim*; și ale sfinților din Minciu, glas 4: *Armă prea tare împăratului nostru ai dat, preacinstita crucea ta. Mărire, și acum, glas 8: Veniți popoare să ne închinăm Dumnezeirii celei în trei ipostasuri* (a Rosaliilor, din Penticostar). *Întrare* cu cădelnița. *Lumină lină*. Prochimenul zilei, gl. 6: *Domnul a împărășit*. Parimiile: 2 ale Rosaliilor și una a sfinților. — La Litie, stihira Rosaliilor, glas 2: *Întru proroci ai vestit*; Mărire, a sfinților, glas 5: *Biserica astăzi împodobindu-se cu stăpânia ta împărate*; Și acum, a Rosaliilor, glas 8: *Când ai trimis pe Duhul tău Doamne*. — Stihovna Rosaliilor, glas 6: *Necunoscând neamurile, Doamne, puterea Preasfântului Duh*; Mărire, a sfinților, glas 8: *Lumina cea prealuminoasă*; Și acum, a praznicului glas 8: *Limbile oarecând s'au amestecat*. La binecuvântarea pânilor, troparul: *Bine ești cuvântat Hristoase, de 2 ori, și: Chipul crucii tale, odată*. Apolisul praznicului: *Cela ce a trimis în vedere de limbi de foc pe preasfântul Duh peste sfinții sei învățăcei și apostoli, Hristos adevăratul Dumnezeuul nostru, pentru rugăciunile preacuratei Maicei sale, ale sfinților, mărire și întru tot laudașilor apostoli, ale sfinților marilor împărați și întocmai cu apostolii Constantin și Elena maica sa, și ale tuturor Sfinților...*

Duminică dimineața: Utrenia (Ortrina). La *Dumnezeu e Domnul*, troparul: *Bine ești cuvântat Hristoase Dumnezeuul nostru*; Mărire: *Chipul crucii tale pe cer văzându-l*; Și acum: *Bine ești cuvântat*.

Catismala (șezânda) 1 a Rosaliilor, gl. 4: *Praznicul cel după praznice*; Mărire, a Sf. gl. 3: *Nou David te-ai făcut cu inchipuirile*; Și acum a Rosaliilor, gl. 4: *Izvorul Duhului venind* (vezi catismala II. din Penticost). Ectenia mică, și catismala Rosaliilor, gl. 8: *După sculara ta*, (vezi catismala după Polieleu în Pentic). Și îndată Polieleul; pripeala și ps. ales al sfinților. Catismala Sf. gl. 4: *Pomenirea ta cea binevestită* (vezi la Mineiu catismala după Polieleu). Antifon 1 gl. 4. Prochimenul Sf. gl. 4: *Înălțat-am pe cel ales din poporul meu, aflat-am pe David servul meu, cu untul de lemn sfânt am uns pe el. Toată suflarea*. Evangelia Sfinților (Ioan 10, 9—16). („Învierea lui Hristos“ uu zicem). Îndată Ps. 50 Mărire, gl. 2. *Pentru rugăciunile de Dumnezeu încoronașilor Milostive*. Și acum, *Pentru rug. Născ. Stih: Miluește-mă Dumnezeule*, cu stihira Sf. gl. 2: *Pomenirea binecredinciosului Constantin*. — Catavasiile amândouă: *Cu marea a acoperit pe Faraon* (gl. 7), și *Cu Dumnezeescul nor* (gl. 4). După oda III, catismala Sf. După oda VI. Condacul și Icosul Rosaliilor. În loc de „Ceea ce ești mai cinstită“, cântăm pripeala: *Mărește suflete al meu pe preasfântul Duh, cel ce din Tatăl purcede*; și oda IX din canonul 1 pe gl. 7, apoi pripeala: *Mărește suflete al meu pe cea în trei fețe Dumnezeire e una*; și oda IX din canonul al doilea pe gl. 4. Exapostilaria: *Prea Sfinte Duhule*; apoi a Sf.: *Nu dela oameni a luat stăpânia*; și iarăș a Rosaliilor, a doua: *Lumină este Tatăl...* Laudele: 2 ale Cincizecimii, gl. 4. *Preamărite a văzut astăzi toate neamurile*; și 2 ale Sf. gl. 8. *Bucură-te Constantine preaințelepte*. Mărire, a Sf. gl. 8: *Împăratul împărașilor și Dumnezeu*. Și acum gl. 6. *Împărate ceresc*. Doxologia mare. Trop. *Bine ești cuvântat*. Și apolis ca la Vesperină.

Liturgia sântului Ioan, cu antifoanele sărbării (Rosaliilor). După *Întrare*, stih: *Înălță-te Doamne întru puterea ta, cânta-vom și vom lăuda puterile tale*. Condacul: *Când s'a pogorit limbile amestecând, numai. Câți în Hristos*. Prochimen, gl. 8. *În tot pământul a ieșit vestirea lor*. Apostolul (Fapte, II, 1—11), Aliluia și Evangelia (Ioan VII, 37—52. VIII, 12), Duminicii Rosaliilor. Irmosul Rosaliilor (Tipic. Bucur. pune Irmosul întâiu dela oda IX. cel pe gl. 7. *Ceea ce ai purtat în pântece dovedirea nestrăcătunii*). Chinonicul: *Duhul tău cel sânt. Văzut-am lumina*. Și apolisul, cum s'a arătat la Vesperină, pomenind pe sântul Ioan Gură de aur, a cărui Liturgie s'a făcut, apoi pe sfinții împărați.

Și îndată sună toate clopotele, iar preotul: *Binecuvântat este Dumnezeuul nostru*. Cetetul: *Împărate ceresc... Sfinte Dumnezeule... Tatăl nostru... Veniți să ne închinăm*, și ps. de seara. Ectenia mare cu cererile pentru chemarea S. Duh (după Penticostar sau Euhologiu). *Doamne strigat-am*, gl. 4. cu stihirile: *Preamărite au văzut astăzi toate neamurile... Duhul*

¹ Penticost. din Sibiu 1859 foaia 142. și Penticost. de Bucur. 1895. pag. 363.

Sânt eră de-a pururea și este și va fi... Mărire, și acum: *Îpărate ceresc. Întrare cu cădelnița. Lumină lină. Prochimenul mare, gl. 7. Cine e Dumnezeu mare, în altar și în străni câte odată. Și îndată: Iară și iară plecând genunchele, Domnului să ne rugăm. Corul: Doamne miluește. Și ingenunchiem, fiind așternută biserica cu frunză de teiu sau cu foi de nuc și cu iarbă verde, spre a nu ingenunchia pe pietri goale². Și preotul cetește din altar cu glas mare Rugăciunea I. *Preacurate, nespurcate... și sfârșitul: Strică meșteșugurile vrăjmașului cele ce sunt asupra noastră. Și rădicându-ne, îndată zice diaconul: Apără mântuește... Pe preasânta, curata... Ecfonis: Că ție se cade să ne miluiești și să ne mântuiești pe noi Doamne Dumnezeu nostru, și ție mărire înălțăm: Tatălui, Fiului și S. Duh... Apoi ectenia: Să zicem toți, șcl. Ecfonis: Că milostiv. După aceea: Iară și iară plecând genunchele, și Rugăciunea II. Doamne Isuse Hristoase, Dumnezeu nostru... și sfârșitul: Primește rugăciunea tuturor ca niște tămâie primită, ce se înalță înaintea împărăției tale celei prea bune. Și ne rădicăm, iar diaconul îndată zice: Apără, mântuește... Pe prea sânta, curata... Și după Ecfonis, îndată: Încredințește-ne Doamne în seara aceasta. Apoi: Iară și iară plecând genunchele, și Rugăciunea III. Dumnezeule cel mare și veșnic... cu sfârșitul: Și ne fă vrednici împărăției tale. (Caută rug. a doua din grupa III). Și rădicându-ne zice diaconul: Apără, mântuește... Pe prea sânta... Ecfonis: Că tu ești odihna sufletelor și trupurilor noastre, și ție mărire înălțăm: Tatălui, Fiului și S. Duh... Apoi ectenia: Să plinim rugăciunile noastre cele de seara, șcl. Stihovna (gl. 3. Acum întru semn tuturor, la arătare s'au făcut limbile). Mărire, și acum, gl. 8. *Veniți popoare, să ne închinăm Dumnezeirii celei în trei ipostasuri. Acum liberează, Sfinte Dumnezeule... Tatăl nostru... Troparul: Bine ești cuvântat, odată. Și apolisul: Cela ce din sinurile Tatălui s'a deșertat pe sine-și... șcl. (vezi Liturgierul de București 1895. pag. 277). Iar la fine corul cântă: Bine ești cuvântat Hristoase, și se dă anafora.***

Cetețul.

Varietăți

Scrisoare originală de pe timpul Mântuitorului. Din Roma se vestește, că în biblioteca „Lazarineană” în zilele trecute s'a dat peste o scrisoare romană de mare însemnătate istorică. Scrisoarea e a lui Publius Ventulus, locțiitorul cezarelui în Iudea. (Cum eră Pilat), și se referențe la Mântuitorul Hristos. Scrisoarea (în limba latină) e dată din timpul când Mântuitorul Hristos pentru prima dată a predicat poporului. Iată epistola: „Dela locțiitorul Publius Ventulus, către Cezarele Romei. Am înțeles, o Cezare, cât ai dori să ști unele și altele despre bărbatul plin de virtute, cu numele Isus Hristos, pe care poporul îl ține de profet, iar învățăceii lui îl numesc Fiul lui Dumnezeu, atot făcătorul cerului și al pământului. În adevăr, Cezare, minuni se aud zi de zi, despre acest bă-

bat. În scurt: învie morții și vindecă bolnavii. E de statură mijlocie. Fața e plină de bunătațe și tradează o demnitate înălțătoare, astfel, că privind la el deodată te cuprind simțeminte și de iubire către el, dar și de oare cari temeri. Părul îi atârână până pe umeri; până la urechi e în culoarea nucilor coapte; de aici în jos deschis auriu. Îl poartă după moda Nazarenilor împărțit pe mijlocul frunții. Fruntea e netedă, senină. Pe față nu are sbârcituri sau pete. Barba e de culoarea părului, creată dar nu prea lungă și împărțită pe mijloc. Privirea e serioasă și are puterea razelor de soare. Nimeni nu-i poate privi drept în ochi. Dacă muștră, produce frică și spaimă, dar apoi el începe a plânge. Deși strict, totuș e prietinos și iubit de toți. Nimeni nu l-a văzut rizând, foarte adeseori plângând. Mănil și brațele îi sunt frumoase și plăcute. Toți se simt fericiți a fi în jurul lui și a-i ascultă cuvintele pline de spirit. Rar se poate vedea în public, dar dacă se prezintă, păsește cu toată modestia. Are ținută foarte maiestoașă și frumoasă. Mamă-sa de altfel e cea mai frumoasă femeie din ținutul acesta. Dacă vrei să-l vezi, o Cezare, precum odată mi-ai scris, dă-mi aviz, și eu ți-l trimit. Deși n'a studiat nici când, totuș e în curent cu toate științele. Umblă desculț și fără pălărie. Mulți rid de el, când îl văd din departe, îndată însă ce se apropie de el, tremură și-l admiră. Toți zic, că nu este alt bărbat asemenea lui. Jidovii zic, că nici când n'au gustat învățători ca cele primite dela el. Jidovii răutăcioși îi fac tot felul de neplăceri. Se zice, că nici când nu e nemulțumit și pe toți ar vrea să-i îndestulească. La tot cazul voui stă totdeauna gata ați implini poruncile referitoare la el. — Ierusalim luna a unsprăzecea, ziua șapte. Publius Ventulus locțiitor“.

Fundul mării. Despre fundul mării se zice, că dacă un Verne nou cu instrumente potrivite spre acest scop ar călători vreme îndelungată pe fundul mării, ar dă de câmpii mari, ale căror extenziuni întrec nu numai câmpiile din America de Nord și Sud, ci chiar și pustiile din Siberia. Între San-Francisco și inzula Studwich fundul mării e gol, lipsit de orice vegetație. Într'alte locuri însă sunt afunzimi îngrozitoare, cu mult mai îngrozitoare, decât prăpastiile dintre stânci. Sunt munți mari, peșteri grozav de extinse, cu pâręți ca făcuți de mână de om. În alte locuri auzi cum fierbe focul unui vulcan, ce se pregătește să izbucnească. Când un vulcan erupse, atunci pe fundul mării, se întâmplă cutremur de pământ, ce schimbă întreg fundul mării, iar oceanul aruncă valuri dela un capăt la celalalt. Afunzimiile se umplu cu năsip. Marea, ca și suprafața pământului are platurii mari, încunjurate de pâręți ce se rădică de pe fundul mării aproape perpendicular. Noile descoperiri din viitor ne vor face cunoscută și această parte a lumii acoperită cu apă.

Dare de seamă. Pe seama zidindei capele la „Piatra-Scrisă” a binevoit a ne colectă D-l preot Martin Vernichescu din Vercerova dela mai mulți credincioși suma de 33 coroane 81 fileri. — D-l preot Ioan Rădoiu din Ciuta ne-a colectat dela mai mulți credincioși suma de 25 coroane 50 fileri — și D-l preot Ioan Grozavescu din Cornereva suma de 6 coroane. *Ilie Pepa*, parohul Armenișului.

Himen. *Di Filip Pop*, candidat de preot, serbează cununia sa cu dsoara *Livia*, fica părintelui, din Foen *Nicolae Popa*, Luni a doua zi de Rosalii, în 22 Maiu a. c. st. v. la 5 oare p. m. în biserica gr. or. română de acolo.

² Tipic. București pag. 353.

Convocare.

Domnii acționari ai Societății comerciale actii „Gerboviceana” din Gerboveți se convoacă la

OBIECTELE DE PERTRACTARE SUNT:

1. Alegerea unui notar pentru luarea protocolului adunării generale, a doi verificători pentru autentificarea protocolului și a 3 scrutinători, pentru actul electoral din punctele următoare.

2. Raportul licvidatorilor despre averea Societății.

3. De oare ce în adunarea generală ținută la 26 Martie 1906, nu s'au întrunit numărul voturilor pentru nțare recerute de statute în §. 29, votare pentru desființarea; ori existarea Societății.

4. Dacă se votează pentru desființare, decedere și votare, pe ce cale să se vîndă averea Societății, adică: marfa, mobilarul și debitorii.

5. Primirea ori respingerea ofertelor date de cumpărători asupra întregii ori parțialei averi a Societății.

6. Dacă se votează pentru existarea Societății, va urmă modificarea Statutelor, reducerea capitalului în proporția acțiunilor anulate.

7. Eventuale propuneri.

Gerboveți, la 26 Maiu 1906 st. n.

Axente Goga Aurel Simtion Mihail Zunia
licvidator, licvidator.

Se va vinde din mână liberă, fără nici o sarcină doritorilor cari voesc să cumpere toată averea sau numai o parte, adică numai marfa ori numai mobilarul ori numai Debitorii, li-se vor lăsa % și îngăduința să plătească într'un an, pe lângă garanție hipotecară cambială și depunerea cauțiunii de 10% din prețul cumpărării, după primirea ofertului de adunarea generală care se va ține la 14 Iunie 1906. Cumpărătorii au a-și adresa ofertele la „Gerboviceana” societate comercială pe acții în Gerboveț până la 13 Iunie 1906.

Gerboveț la 26 Mai 1906.

Axentie Goga Aurel Simtion Mihail Zunia
licvidator.

Licitațiune minuendă

Pe baza incuviințării Venerab. Consistor diecezan ddto 5 Maiu Nr. 1349 B. ex 1906 se eserie licitațiune minuendă pentru repararea totală a cerimei și facerea de nou a vălăelor de tinichea sub streșina bisericii din Silagiu protopresbiteratul Buziaș, care licitațiune se va ține la 10 Iunie 1906 la 2 ore postmeridiane în sala școalei din loc cu prețul de esclamare de 898 cor. 80 fl. Doritorii de a întreprinde aceasta lucrare vor avea să vină în fața locului și înainte de licitațiune să depună vadiul de 10% în bani gata sau în hârtii de valoare.

Specificațiunile de măsuri și spese se pot vedeă ori și când la oficiul parohial din Silagiu.

Silagiu în 13 Maiu 1906.

[34] 1—3

Aron Moise
președ. com. parohial.

Ignatie Petrovieiu.
notar com. parohial.

Publicațiune.

Averea societății comerciale pe acții „Gerboviceana” din Gerboveț, care constă circa din următoarele sume: marfa 3700 coroane, mobilar 750 coroane, debitorii (străția) 3400 coroane.

„SALVATORIA” INTREPRINDERE DE CREDIT VERȘET (VERSECZ) Str. Petöfi 69.

Împrumuturi-Hipotecare
pe pământuri și edificii:

3¹/₂ 5³/₄ 0

Pe lângă intabulare cu durată de 10—70 ani. Banca n'are dreptul a abzice împrumutul datorășul însă ori și când poate replăti restul.

Credit-Personal
pentru funcționari, comercianți și industriași.

6—7

Pe lângă prenotare pe salar, giranti ori deposit de hârti de valoare. Pe restimp de 2—20 ani.

Convertire favorabilă a împrumuturilor vechi și scumpe. — Legături avantajoase cu primele bănci din țeară (între altele și cu institute renumite din Sibiu) și externitate. — Prospecte și informațiuni pe lângă marcă pentru răspuns. — Reprezentanți reali primim în toate comunele. 14—26 [56]

Dela Librăria diecezană din Caransebeș se pot procura cărțile

a) AUTORII CLASICI

	Cor.		Cor.
Alexandri V. — Poesii	1.50	Eminescu M. — Geniu pustiu	2.—
— Teatru, vol. I.	1.50	— „ — Poesii postume	1.50
— Teatru, „ II.	1.50	— Scrieri politice și literare	2.—
— Teatru, „ III.	1.50	— Literatură populară	1.50
— Proză	1.50	Filmon N. — Ciocoi vechi și noi	1.50
Alexandrescu Gr. — Versuri și proză	1.25	Ispirescu P. — Legende sau basmele Rom.	1.50
Bălcescu N. — Ist. Rom. sub M.-Viteazul	1.50	Negruzzi C. — Proză	1.50
Bolintineanu D. — Poesii	1.50	Odobescu Al. — Vol. I. Opere complete	1.50
Creangă I. — Opere complete	1.50	Panu Anton. — Opere complete	1.50

b) AUTORII CONTIMPORANI

	Cor.		Cor.
Aldea Sandu. — În urma plugului	1.50	Sadoveanu M. — Șoimii	1.50
— Drum și popas	1.25	— Povestiri din războiu	2.—
Bărsan Z. — Visuri de noroc	2.—	— Floare-Ofilită (roman)	2.—
Beldicean N. N. — Chipuri dela mahala	1.50	— Amintirile căprarului Gheorghită	2.—
Boureanu Eug. — Povestiri din copilărie	1.50	— Crășma lui moș-Precu	2.—
Chendi Il. — Preludii	2.50	— Dureri innăbușite	2.—
— Foiletoane	2.50	Hodoș Constanța. — Frumos	1.50
— Fragmente	2.50	Iorga N. — Cuvinte adevărate	2.50
Coatu N. Gr. — Din viața țărănească	1.—	— Drumuri și orașe din România	2.50
Cunțan Maria — Poesii	1.25	— Sate și mănăstiri din România	2.50
Delatistiana Corn. Ioana — 100 basme pentru copii	2.50	— Pe drumuri depărtate	1.50
Emilgar Gârlean. — Bătrânii	1.50	— Neamul românesc în Bucovina	2.50
Flammarion C. — Tainele cerului (tr. d. H. G. Lecca).	1.50	— Neamul românesc în Ardeal și țara ungurească. 2 volume à	2.50
Genlis D-na (de). Povestiri mor. p. tinerime	1.50	— Gânduri și sfaturi ale unui om ca oricare altul	1.50
Gorun Ion — Taina a șasea	1.50	— Ștefan-cel-Mare și Mihaiu-Viteazul	—50
Grigorovitzza Em. — Chipuri și graiuri din Bucovina	2.50	— Ist. Românilor în chipuri și icoane	2.50
Papahagi N. și Jules Brun. — Moșneagul dela munte	1.50	Iosif St. O. — Din zile mari	2.—
Paul Augustin. — Între Someș și Prut	1.50	— Credințe	1.50
Petrescu-Petra N. — Ilie Marin	1.50	Lecca G. H. — Poesii	1.50
Pop Vasile. — Răs și plâns	1.50	Livescu Florea Marin. — Nu se cuvine!	1.50
— Domnița Viorica	2.—	Manolache-Holda I. — Fete	1.50
Popovici C. Aurel — Vorbe înțelepte	1.50	Scrob C. — Rouă și brumă	1.50
Rosetti R. D. (Max). — Între Capșa și Palat	2.—	Scurtu Aurel — Călăuza stațiilor Bal- neare și Climaterace din România	2.50
Rutenisarea Bucovinei	3.50	Slavici I. — Vatra părăsită	2.—
Sadoveanu M. — Povestiri	1.50	— Din bătrâni	2.50
		Teodoru A. Gh. — Din viața marinarului	1.50
		Voinești-Brătescu I. — Nuvele și schițe	1.50